

Караконджулчо и розовото фламинго

Караконджулчо си седеше самичък на комина. Понякога носталгията по древните традиции обхващаше малкото таласъмче, но при мисълта какво пране щеше да падне после, влизането в тръбата със сажди губеше привлекателност. Нощта беше срещу пълнолуние, луната беше почти идеален кръг от ярко сребро. Кварталчето спеше втори сън, само жетварките неуморно пищаха с пищялките си.

Таласъмчето беше търпелива нечиста силичка. То чакаше Алби да се прибере от гостуването при роднините си. Макар и с нови авиаторски очила, птеродактилчето не виждаше кой знае колко добре и Караконджулчо стоеше на вахта да не би малкият да се отплесне и да се опита да влезе в нечия друга кухня. Съседите бяха повечето мили хора, но шокът можеше да им изиграе лоша шега. Сигурното си беше сигурно. Верно, листо не трепваше, Алби вече знаеше пътя наизуст, но неочакваните неща винаги се случваха, ами неочаквано се случваха. Особено в тихи, спокойни нощи, в спокойно спални квартали с декоративни бели оградки, декоративни гномчета по ливадките и декоративни... Караконджулчо подскочи и едва не падна в комина.

Декоративното фламинго на съседската баба беше мръднало. Не, не беше паднало, а най-почтено беше разтворило криле и се почесваше. Нечистата силичка потърка оченца. Не, фламингото продължаваше да се пощи и да разресва перушината си. После направи няколко несигурни крачки и жадно залочи вода от птичата баня. Щом се напи, фламингото внимателно прескочи ниската дървена оградка и като се засили по пустинната улица, отлетя нанякъде досущ черна сянка в нощта. Караконджулчо се ошипа, но понеже си го заболя, беше ясно, че не сънува. В далечината се зададе Алби, който летеше малко несигурно и на необичайна височина. Таласъмчето насочващо подсвирна и птеродактилчето внимателно се спусна до него.

- Слушай, нали на нашата улица нямаме изстребители нощем? – Алби се опитваше да си свали очилата сам, което си беше башка трик дори с две здрави крила, а сега едното му стърчеше под странен ъгъл.
- Какво се е случило? – разтревожи се Караконджулчо. Той помогна на малкия да си свали оборудването и огледа повреденото крило. Щеше да се наложи да се намества, ох, не беше хубаво така.
- Летях си тихо и кротко, вече почти бях стигнал до вкъщи, и срещу мен, какво срещу мен, направо през мен минаха два крака, които просто нямаха свършване! Ако се съди по моите крака, тази година трябва да има размах на крилата поне колкото китайски дракон от по-стар модел! Като плесна с тях и въздушната струя ме метна така, че едва изравних кил. Добре че свирна, иначе не можех да определя дали съм ниско или високо. Тези лампи са измамни. Ти не видя ли какво беше това?
- Видях, но не вярвам на очите си – съседското розово фламинго, което е сложено за декорация на ливадата на госпожа Смит.
- Декорация? Те не бяха ли пластмасови, аз съм виждал такова, по-точно блъскал съм се в такова.

- И аз така мислех до преди малко, но май съм се объркал. Давай да вървим у дома, че тази става колкото по-бързо се сложи обратно, толкова по-добре. После има малко кървавица, ще ти дойде добре, тъкмо е прясна.

На сутринта Алби се събуди кисел и нещастен. Въпреки своевременната намеса на Караконджучко, крилото си го наболяваше, а това означаваше, че може и да не отиде на годишните танци на тазгодишните птеродактилчета след три дни. Това си е като да не отидеш на абитуриенския си бал, жалваше се той на Бабата, която налагаше подутината с лук и го хранеше с прясна кайма от съомга, щото се усвоявала по-лесно от болни живинки. На ливадката на госпожа Смит розовото фламинго си беше на място, все така стоящо на ляв крак. Или на десен. Впрочем, в момента беше здраво стъпило на земята с двата си крака... Бабата нямаше нищо против да отиде да го огледа отблизо, но я възпираше жизнерадостната личностна характеристика на госпожа Смит. Възрастната дама беше известна с опърничавия си характер и вродената си подозрителност. Говореше се, че на младини била красавица, по чиято порта денонощно чукали кандидати да поговорят с нея, но сега редиците бяха оредели до пощальона, който постоянно влачеше някакви обемисти тежки пакети, и местния градски съветник, който редовно ѝ съобщаваше да си коси тревата. То не че имаше много трева, защото дворът беше застлан с плочки и отрупан с градински украшения, сред които имаше две дивизии гномчета, десетина костенурки, четири пластмасови лебеда, два гипсови лъва и въпросното фламинго. Всичките тези декорации бяха доста опърпани, олющени и отдавна плачеха за място в Голямата Небесна Градина, но госпожа Смит беше явно привързана към традиционните украси.

След кратко увещание Алби се закачи на настолната лампа на Детенце и заспа мънкайки. Бабата се замисли и извади няколко панорамни снимки от различни години. На тях къщата на госпожа Смит се виждаше достатъчно ясно, за да се види, че никакво фламинго там не е било забелязвано до преди няколко месеца. Госпожа Смит може и да беше опърничава, но беше достатъчно заможна, за да не бъде заподозряна, че си купува стари пластмасови фламингота на битпазара. Налагаше се да се свика военен съвет.

- Аз мога да се престоря че гоня птичка и да огледам отблизо... – предложи Бенемот с половин уста. Предната година госпожа Смит се беше опитала да го перне с косата, а тя си беше доста остра. Шесто чувство и добър отскок бяха го спасили, но това не значеше, че ще му върви всеки път.
- Опасно е! – рече Бабата. – Забрави косата, тя има сега и ловна пушка. Няма смисъл да рискуваме.
- Довечера като си легнете всички, аз ще се промъкна в тъмното, - рече таласъмчето. – Най-много да ме измете сутринта...

Вечерта мина неусетно. За да разтушат все още страдащия Алби, Бащата му беше направил нови очила със златен прах и кристалчета в ъглите, а Майката му беше ушила златна папийонка.

- Ще бъдеш като Иглата на Адмиралтейството в Петербург! – засмя се Бабата.

- Да, блестящ и привличащ вниманието от километри! – подшушна Бенемот в Караконджуловото ципесто ушенце и извади една книжка Бабата да почете на Детенце за великия град на Нева. Алби увисна на стоящата лампа да вижда по-добре, макар че картинките му идваха с главата надолу.

Караконджулчо погледна още веднъж стенния часовник и внимателно се промъкна през леко откренатия кухненски прозорец. Таласъмчето изчака един по-плътничък облак да закрие луната и притича през улицата, оглеждайки се внимателно. То мина между две дъски на оградата и заобиколи статуите на лебедите. Имаше неприятното чувство, че поне един от тях ще се опита да го клъвне. Фламингото стоеше изправено малко по-нататък, но преди дивизиите от гномчета. Все още под прикритието на облака Караконджулчо стигна до птицата, която избра точно този момент да си смени опорния крак и улучи едно ципесто крило. Таласъмчето изписка, фламингото едва не падна от изненада, но се подпря на кривата си човка и загледа нечистата силичка с едно мънистено око. С главата надолу то напомняше Алби и Караконджулчо се засмя.

- Не е вежливо да се присмиваш на някого, когото не познаваш! – почти се обиди птицата.
- Не, не, ужасно съжалявам, но вие приличате на Алби, а той е бял, - шокът си казваше думата.
- От трън та на глог, че по-висок! Аз от тукашните гадости в местната река съм си загубил нормалния розов цвят, а не щото просто така! – съвсем се обиди дългокракото. – Пък и онзи мой бивш стопанин, неговият ветеринар само за убиване става, бях побелял като снежна сова. Добре, че успях да се измъкна през март, иначе сигурно щях и прозрачен да стана.
- Добре де, но защо се преструваш на градинска декорация? – попита Караконджулчо.
- А на какво да се маскирам? За петел няма да мина с тези крака, за ветропоказател – там много духа, пък и тук поне от време на време мога да си сменям краката като се уморя. После, нощем никой не ме гледа, отскачам, когато мога, до морето, да попълня запасите от каротеноидни протеини, щото без тях няма розово, предполагам, че знаеш. Проблемът е, че тукашната вода е студена и рачетата са малко... Живот ли е това, ами друг няма... Аз с каквото съм се сблъскавал...
- Да, да, вчера с Алби си се сблъскавал, той малко недовижда, всички наоколо знаят и внимават с него.
- О, това ли било, аз си помислих, че е някаква част от пране, което съм забърсал по невнимание, ама си беше тъмно и то самО се откачи.
- СамО се откачило, да бе, наложи се да му намествам крилото и сега ще си пропусне абитуриенския бал заради това! – обиди се Караконджулчо.
- Съжалявам, аз трудно виждам в тъмното, по-точно на практика не виждам, карам по памет. Далече ли е балът?
- През девет гори в десетата, три минути наляво и си там, той така каза.
- Мога да го закарам за компенсация, но ще трябва да ме насочва, – при опит да поклати глава фламингото замалко да изгуби равновесие. – Слушай, ако си нямаш работа, може ли

да продължим този разговор утре, сега тъкмо има малко светлинка, ще отида да хапна. Ела утре вечер по-рано, госпожа Смит е на събрание.

Фламингото не изчака отговора, прескочи оградата, засили се по платното и отлетя в лунната светлина.

На следващата вечер Караконджулчо притича по-рано, носейки едно пакетче със скаридки, честно изпросени. Фламингото, което се представи като Джеймс, беше значително по-дружелюбно. Договориха се, че Алби ще излезе на следващата вечер готов за танци, а фламингото ще го отнесе, защото крилото на малкия още го наболяваше. Джеймс отиде да си попълва каротина, а таласъмчето се прибра да поспи.

Даже Бенемот излезе да види церемонията по отлитането. Фламингото получи огърлица, за да има за какво да се държи Алби на завоите. Гледката беше сюрреалистична – бялото птеродактилче със златните си очила и папийонка беше прегърнало дългия врат на Джеймс, който изглеждаше като че беше нахлузил колосана яка. Засилването беше малко по-дълго, но двете птици отлетяха почти като картинка от „Аватар“, копирайт коректно оцветена. Договорката беше да са си по дворовете малко преди боклукчийската кола в шест сутринта.

- Супер си беше! – Алби доволно потриваше крилца. – Имаше ферментирали ябълки за всички, някакъв лос от миналата година ги вардел, та накрая танците малко не бяха в кръг, по-точно кръгът не беше кръгъл, ами го докарваше на стилизирано слънце донякъде. Но аз се забелязвах отдалеч! Бях гвоздеят на програмата, така да се каже! Някои ги бяха донесли родителите им, някои ги бяха донесли археоптериксите, че по-шареничко, но никой нямаше фламинго! Джеймс беше много готин, даде на всички да се повозят, вероятно ще му трябва чакръкчия тези дни, защото девиците искаха да не са сами, абе голямо джамбуре падна, казвам ви. Дактилчо като чу за печалното положение на Джеймс, веднага спретна една помощна група. Договориха се да му носят вечер по малко рачета и златни рибки всеки, преди той да отлети, че трябва да заяква.
- За стоенето на един крак той ми се струва достатъчно заякнал, - вметна Бенемот.
- За това да, но той иска да си ходи у дома, а това си е дълъг полет.
- Къде е това у дома му? – попита Караконджулчо.
- Лас Делисиас каза, в Перу.

„- Грешници проклети, станали от гроба, //и зломисли хора бродят в късна доба“, си рецитираше Караконджулчо, докато чакаше един закъснял пияница да стигне по синусоидния си път до ъгъла. Най-накрая спиртосаният господин отнесе със себе си амбреото на нощния си грях и таласъмчето пребяга до оградата на госпожа Смит. Тежки облаци закриваха луната, затова нечистата силичка

внимаваше да не се блъсне в някой от лебедите. Странно, струваше му се, че градинските украшения си сменят местата. Вероятно прекалено много време прекарваше с Алби, който беше перфекционист при запомняне на разстоянията. И как нямаше да бъде, ако искаше крилата му да си останат здрави. Караконджулчо стигна до Джеймс и тихичко подсвирна. Това беше знак за фламингото да не си пуска резервния крак прекалено рязко. Нещо капна на Караконджуловото крилце. Той се сепна. Към загадъчната страна на сълзите имаше много гранични пунктове – един от тях бяха плувналите мънистени очи на розовата птица.

- Нося ти италианска салата от морски дарове, с лук, маринован, - опита се да бъде жизнерадостно таласъмчето, докато Джеймс се правеше, че вади пращинки от окото си. После от другото.
- Благодаря, - отвърна пресипнало птицата и от учтивост изяде едно лилаво пипало на октопод.
- Добре де, защо плачеш? – изостави дипломацията черната живинка.
- Защото няма да мога да стигна до вкъщи! Онзи ден като возех Алби, разбрах, че не съм достатъчно силен за прехода! А няма да мога да презимувам тук. Фламингото под снега ще го изхвърлят преди следващата пролет! - още няколко капки поръсиха Караконджуловите крила.
- А не може ли да кажеш на госпожа Смит какво си? Може би тя само изглежда такава!
- Каква такава изглежда госпожа Смит? – нещо в тона на Джеймс предупреди Караконджулчо че е близко да настъпи мотиката в преносен смисъл.
- Амиии, резервирана...
- Госпожа Смит е резервирана? Тя, която еднолично държи болница за гномчета? Тя е спасила досега една армия от тях! И изобщо не говоря за тези тук, това е за камуфлаж! Онзи, пощальонът, да не разбере какво кара, пък и да има къде малките създания да се поразтърчат като се осветят. Даже от чужбина идват гномчета при нея да се лекуват, а ти резервирана била! Тя е прекрасен човек и аз не искам да й преча. Да не мислиш, че не е забелязала какво съм? Прекрасно знае, но нали е специалистка по английски градини, та се държи малко английски, значи вежливо и двамата се правим на неразбрали. Резервирана, хммм! – Джеймс така заметна глава назад, че клонът му, натежал от мариновани каламари, се оказа прекалено тежък и фламингото се прекатури.
- Добре, добре, не е резервирана, ами защо не си общува със съседите поне? – Караконджулчо помагаше на приятеля си да се изправи.
- Първо, заради тайната. Колко от тукашните съседи ще искат да си общуват с някой, който има гномчета навсякъде? За последно някаква нейна дружка насмалко да седне върху един сърдитко, който кротко си спял в люлеещото се кресло, оттогава госпожа Смит никога не пуска вътре. Второ, време няма. Трябва да се лекуват гномчетата, да се хранят, да им се шият нови дрехи, пък и чаршафчетата да се къпят, да се кроят обувчици, да се мажат с крем против изгаряне преди да се пуснат да се разхождат, това нордическите гномчета знаеш ли как изгарят лесно? Кога да седне горката жена да пие чай с някоя от тези бабки, дето само мислят от коя страна да цапнат топката за голф?

Въоръженият с нови знания Караконджулчо свика военен съвет на следващата сутрин. За всеки проблем бе намерено адекватно решение. Джеймс бе отправен при Джон и Евчето да заякне на топло, защото такъв преход още беше по силите му, пък и топлият климат му се отрази благотворно. В „Блатото“ също му се наложи да изобрази за малко градинска декорация, но това е друга приказка. Бабата отиде при госпожа Смит изначално под предлог да се консултира по въпроса за лалетата, после от намек на думата двете дами стигнаха до разбирателство, което прерастна в истинско приятелство. Караконджулчо и Бабата използваха свободното си време да помагат на госпожа Смит в шиенето и научиха куп интересни неща за градинските гномчета, освен че се запознаха с много от тях. Но това е тема на друга приказка. Може би някой от вас би искал да узнае как се казваше новата Бабина приятелка? Алиса, разбира се!